

Nød, om man havde forstaaet Ædruelighedens Betydning. Ganske vist, jeg siger ikke, at Drikkeriet er Aarsag til al social Nød — det siger jeg langt fra, da jeg er Socialdemokrat — men jeg tror, det er medvirkende dertil, og jeg tror, at ingen fattig bliver rigere derved. De Penge, der anvendes til Ædruelighedens Fremme, ere vel anvendte, men vi ofre maaske for lidt paa dette Omraade. Og det tør jeg sige, uagtet jeg er overbevist om, at jeg af mange af de ærede Medlemmer, der slutte sig til Afholdssagen, ikke vil faa Sanktion for mine Ord, at jeg ikke kan gaa med til indskrænkende og tvangsmæssige Bestemmelser, som efter min Mening ikke kunne være til Gavn for Ædruelighedssagen, men langt snarere vil føre fra Maalet. Jeg tror, man i et Land som Danmark, hvor vi have vænnet os til at bygge op paa demokratisk Grund ved egne Kræfter de gode Ting, vi have villet fremme, ogsaa paa Afholdssagitationens og Ædruelighedsarbejdets Omraade bør bidrage til, at det bliver en Frivillighedssag, og at man ikke paa noget Hold tvinger Mennesker til at gøre eller undlade dette eller hint. Hvis der skulde være Konsekvens i Afholdsmændenes Bestræbelser, burde de forhindre, at Medlemmer i denne Sal eller i Landstinget her i Rigsdagen kunde faa et Glas Spiritus eller en Bajer, men jeg tror ikke, Flertallet vilde stemme for en saadan Ordning. Jeg tror, det er bedst, at det bliver en frivillig Sag, og jeg ved i alt Fald, at jeg er uenig med Afholdsmændene, hvis de tilsigte, at vi ved Hjælp af Kommissionen skulde stræbe efter Tvangsbestemmelser.

Maa jeg da maaske have Lov at sige baade om Idræt og Ædruelighed, at de ere udmærkede Midler til at fremme Samfundets Sundhed og Velvære, og at disse Sagers Fremme er god Politik, som fortjene Støtte baade af Regering og Rigsdag. I et Samfund som vort, hvor Kampen for Tilværelsen er haard, er dette Selvhjælpsarbejde af stor Værdi. Den, der har sat sig til Opgave nøjere at undersøge, hvilken Nytte baade Idræt og Ædruelighed gør i et Land, vil vide, at begge Dele støtte det demokratiske Arbejde i et Folk. Derfor er det en Politik med større Rækkevidde, end Politikerne sely mange Gange tro. Jeg kan sige dette, fordi det jo er en naturlig Overgang, naar man overhovedet beskæftiger sig med det Arbejde, der væsentligst paa hviler en Rigsdags Medlemmer: at løfte Blikket mod de store Opgaver, at sætte sig Maal, der ligge langt ude, at kalde de

stærke Følelser til Live, naar det drejer sig om at gavne vort Folk.

Men ingen af os er tilbøjelig til at tro, at den nuværende Venstreregering har kunnet sætte sig de store Opgaver, som indvarsle en Reformæra, at man i Stedet for at hugge — socialt talt — Pindebrænde nu fælder Træer. Der er ikke mange store Opgaver i Venstreregeringens Program, som nærmest følger, hvad den højtærede Trafikminister (Hørup) antydede i en Tale, han holdt i April 1899 i Studenterforeningen. Han sagde: Hvis man faar en Venstreregering, flytter man Ledelsen fra Landstinget over i Folketinget. Forholdet har været det, at Folketingets Stilling hidtil har været defensiv, Landstingets aggressiv. Nu kunde det hænde, at man burde bytte Rollerne om, og at Folketinget burde være mere aggressivt. Men Trafikministeren troede ikke paa, at dette vilde ske, han mente ikke, man vilde føre en skarp Kamp mod Landstinget, men at man snarere vilde komme ind paa det almindelige Studeprangs ikke unationale Vej. Naar der er Tale om Reforme, maa vi altsaa være forberedte paa, at en Venstreregering ikke vil og ikke kan sætte de store Opgaver paa Dagsordenen, der kunde foranledige en Krig med Landstinget. Som Socialdemokrat vilde jeg ikke have det mindste imod, om man var i Stand til at føre en Krig med Landstinget med bedre og stærkere Vaaben, end man hidtil har haft, men derom maa Venstreregeringen tage Bestemmelse, den har Ledelsen og Ansvar. Ganske vist sagde den højtærede Trafikminister i det samme Foredrag ogsaa: Man kalder ikke ved Studeprang de store Følelser til Live, men kaldes de alligevel til Live, vende de sig ikke mere mod den ene Pranger end mod den anden. Den højtærede Minister ønsker, at man skal faa en virkelig Oppositionspolitik i Folketinget, et nyt konservativt Parti. Den ærede Rigsdagsmand for Vestervig (N. Andersen) har omtalt Konservatismens Betydning i Politik og ikke set saa mørkt paa Højres Fremtid, at han har ment, der var Grund til at beklage sig, for Konservatismen skulde nok gøre sig gældende alene i Kraft af Udviklingen. Det samme tror jeg. Jeg tror, at man kan meget vel være tjent med Konservatismen, den maa gerne være ret kraftig. Jeg vilde ønske, at Konservatismen, Højres Politik, i Fremtiden maatte eje mere Magt og Myndighed, end den nu har, for overhovedet at gøre sig gældende. Jeg tror ikke, man vil skabe en konservativ